

## Bir Terakkili Anısı

Terakki'ye 5 yaşında başlamış ve şu an 18 yaşında olan biri olarak bu serüveni bir yazıya sığdırmak benim için çok zor. Yazıya başlamadan önce Terakki benim için ne çağrıştırıyor diye düşündüm. Aklıma gelen ilk kelime “ev” oldu. Burada 13 yıl geçirmem bunda etkili olsa da burayı ev olarak benimsemem sadece zamana bağlı değildi. Terakki bizim kendimizi ait hissettiğimiz yer oldu. Bir yeri evin olarak benimseyebilmek büyük bir şanstır aslında. Buradaki insanları ailen olarak görürsün ve günün sonunda buraya vardığında kendini huzurlu hissedersin. Terakki'deki insanlar da benim için böyleydi. Bana kendimi bulmamda yardım eden birçok öğretmenle, arkadaşla tanıştım. Bu yolculukta her gün yeni bir şey öğrendim. Bazen edebiyat dersinin sonuna yakın öğretmenimizin yaptığı bir konuşma, verdiği tavsiyeler o anki sıkışıp kalmışlığımı attı. Bazen coğrafya öğretmenimle gittiğim bir seminerde sürdürülebilirlik sorununu çözmeye çalıştım. Bazen 19 Mayıs gösterisinde Nutuk okurken öğretmenlerim ve arkadaşlarımla birlikte duygulandık. Her yıl dönüp baktığımızda arkadaşlarımızla konuşurken “Geçen yıl bu kadar olgun değildik” dedik. Bilgi birikimimiz elbette arttı. Ama biz Terakki'de sadece ders hakkında bilgi almadık. Kendimizi gerçekleştirme yolunda atabileceğimiz başlangıç adımlarını attık.

Daha önümüzde bizi bekleyen bir hayat var. Ama biz bu hayata olabilecek en iyi şekilde hazırlandık. Anlatmak istediğim anı da bununla ilgili. 6 Şubat depremi yaşandığında sadece orada yaşayan kişiler değil hepimiz bir hüzne boğulmuştuk. O insanlara nasıl yardım edebiliriz diye düşünüyorduk. Terakki deprem komiteleri açacağını bize bildirdi ve gönüllü olarak katılım sağlayabiliyorduk. Ben de katıldım ve günlerce Tepeören'deki arkadaşlarımızla beraber yardım toplamak için yapabileceğimiz bütün etkinlikleri hayata geçirdik. Oradaki insanların acısını biz de hissettik. Terakki bize sorunlara karşı duyarlı olmayı ve empati kurmayı öğretti. Bunun yanı sıra İletişim Komitesi Başkanı olarak bunun bana kattığı organizasyon becerisi de yadsınamaz. Biz topluma yararlı gençler olmak için yetiştirildik ve bu bilinçle mezun oluyoruz.

12. sınıfın sonuna doğru geleneksel su savaşımız yapılmadan önce öğretmenlerimizle fotoğraf çekirmek için üst kata çıktık. Ve lisenin başında sınıfımız üst kattayken tanıştığım, şu an ise hayatımın çok büyük bir bölümünü kaplayan arkadaşlarımla beraberdik. Öğretmenlerimizle fotoğraf çektirip eski anılarımızı hatırladıktan sonra merdivenden inerken lisenin başında aynı merdivenden inerken attığımız adımlarımızı duyduk sanki. Gülüşmelerimizi, konuştuğumuz konuları hatırladık ve zaman ne kadar hızlı geçti diye düşündük. Kaloriferin başında toplanıp konuştuğumuz konular, o zaman nasıl yapacağımızı düşündüğümüz sınavlar... Hepsi geçti ve birer anı oldu. O an Terakki yolculuğunun sonuna geldiğimi fark ettim. Ne kadar geliştiğimi fark ettim. Ama Terakki artık bizim evimiz, ailemiz, bir parçamız ve hiçbir zaman ayrılmayacağız. Bizden sonra nesiller yetişmeye, ilerlemeye devam edecek ve bizden kalan hatıralara daha güzellerini ekleyecekler.

**Eda Papur**

*Levent Yerleşkesi - 12D*

İlerlemeyi bilen Terakkililerle benzeri anları sizler daha sıkça yaşıyorsunuzdur. Paylaşırsanız ne güzel olur.